

از لابلای یادداشت‌ها و نیشته‌های روزمره ام

در حاشیه شکل‌گیری عمودی قدرت در متن جامعه ما در دسر ساز بودن نبود اداره پرسشگر در کشور نابود شدن تمام زیرساخت‌های سنتی و فکری

آیا بازی‌های سیا و سیاهی در پیشرو می‌باشد؟
زندگی بر مدار امید و آرزومندی می‌چرخد
معافیت در قبال واکنش‌های اعتراضی
افغانستان: ختم تاریخ یا آغاز پایان؟

قدرت در روابط بین‌الدول به روش‌های مختلفی تعریف می‌شود. دانشمندان علوم سیاسی، مؤرخان و دست‌اندرکاران روابط بین‌الدول، برداشت‌های زیر را از قدرت سیاسی دارند: قدرت بمثابه هدف دولت‌ها یا رهبران؛ قدرت بمثابه به سنجش نفوذ یا نظارت بر اجتماع؛ قدرت بمثابه منعکس‌کننده پیروزی در جنگ و دستیابی بامنیت؛ قدرت بمثابه نظارت بر منابع و قابلیت‌ها؛ قدرت بمثابه وضعیت قانونی که برخی از ایالت‌ها با کنشگران دارند و برخی دیگر ندارند. گفتمان مدرن بگونه‌کلی بر مبنای قدرت دولت‌ها شامل هر دو قدرت اقتصادی و نظامی صحبت می‌کند. آن دولت‌هایی که دارای مقادیر قابل توجهی از قدرت در سیستم بین‌المللی هستند، دسته‌بندی می‌شوند. بمثابه قدرت‌های متوسط، قدرتهای منطوقی، قدرتهای بزرگ، ابرقدرت‌ها یا امپراطوریها، سلطه‌گران. اگرچه هیچ استاندارد مورد پذیرش برای آنچه که یک دولت قدرتمند را تعریف می‌کند، وجود ندارد. اشخاص و موسسات و نهادها غیر از کشورها هم میتوانند در روابط بین‌المللی صاحب قدرت و تأثیرگذار شوند که شامل اتحادیه‌های چند ملیتی مانند اتحادیه اروپا، سازمانهای بین‌المللی، سازمانهای نظامی مانند ناتو، شرکتهای چند ملیتی، سازمانهای غیر دولتی، کلیسای کاتولیک، "القاعده" و یا دیگر نهادها می‌گردد.

در کشور عزیز ما افغانستان، بسیاری‌ها، همه موارد و حتا بسا از مسایل سرنوشت‌ساز را بر معیار منافع سیاسی و اقتصادی منحصر بفرد خویش سنجش و محاسبه می‌نمایند. با وجود آنهمه، اما این مسأله قابل تذکر پنداشته میشود که فراخواندن یکبارگی و با عجله نظامیان امریکایی از کشور ما که اینک به پایانش نزدیک می‌گردد، بیشتر به فرار مشابه می‌باشد تا به خروج آنها از اراضی کشور ما. بر بنیاد گزارش‌های پنتاگون، تاکنون بیشتر از ۹۵ درصد از نظامیان آن کشور، از اراضی کشور ما فراخوانده شده‌اند. موازی با چنین وضعیتی، اما پیشروی‌های "طالب"‌ها همچنان تداوم حاصل نموده و مناطق و محلات جدیدی را متصرف می‌گردند. چگونه می‌توان اوضاع تکوین پذیرفته در کشور را و اینکه چه خطرهایی دول کشورهای همجوار افغانستان را مورد تهدید قرار می‌دهد، مورد تجزیه و تحلیل قرارداد؟ یا ارایه پاسخ به پرسش‌های یادشده، می‌توان بخشی از قضایای موجود در حوادث کنونی کشور را واضح و مبرهن نمود.

در امتداد هفته‌های پسین، "طالب"‌ها قبل از هر زمان دیگری به عملکردهای سیاسی و نظامی شان تحرک بیشتری بخشیده‌اند. آنها در صدد آن می‌باشند تا بر کابل بیش از هر زمان دیگری فشار وارد نموده، با مراکز قدرت و بویژه با نماینده‌های ایالات متحده، روسیه، ایران و سایر کشورهای مطرح در قضایای کشور به توافق صلح نایل آیند. همزمان با آن، خواستار رهایی ۷ هزار از زندانیان آنها که در زندان‌های کشور بصری

برند، برسمیت شناختن آنها بمثابة نیروی سیاسی در کشور، ادغام "طالب" ها در مراتب قدرت و ارگان های دولتی می باشند. همزمان با آن، آنها به پیشروی های شان همچنان ادامه داده و مناطق تحت نظارت شان را در محلات و مناطق مختلف کشور وسعت می بخشند. بهر دلیل که بود، قوت های مسلح کشور شامل نظا میان و پولیس کشور، درقبال توسعه طلبی و تهاجم های "طالب" ها مقاومت ننموده وحتا دربرخی از محلات، بدون مقاومت، واحدهای اداری کشور یکی پی دیگری به "طالب" ها تحویل داده شد.

اما دراین میان قابل یاددہانی پنداشته می شود که ملاقات و گفتگوهای قبلی "طالب" ها ودولت افغانستان با لغزش هایی مواجه گردید. پس ازتوقف چند ماهه مذاکرات وگفتگوهای آغازشده، هیبت الله اخند زاده، یکی ازجمله رهبران "طالب" ها، آمادگی گروه یادشده را بمنظور حل و فصل مسالمت آمیز قضایای کشور اعلام نمود. نامبرده همچنان بروز جمعه در جریان گفتگوهای "طالب" ها با نماینده های قدرت دردوحه اظهارنمود که با وجود پیشروی های "طالب" ها درعرصه نظامی وحرابی، امارت اسلامی افغانستان از حل و فصل صلح آمیزقضایای کشوراستقبال مینماید. نامبرده همچنان اظهار نمود که بیا باید بگونه مستقلانه، کشوررا ازبحران کنونی که دامنگیرآنست، رهایی واستخلاص بخشیم.

هر دوجانب تأکید ورزیدند که دیالوگ و گفتگوهای سازنده همچنان باید ادامه یافته و مسأله فوق باین معنا نمی باشد که صرف به تداوم گفتگوها باید مبادرت ورزید، بلکه عملکردهای هر دوجانب درمحلات و مناطق مختلف کشور نیز باید به نحوه و طریق دیگری عیارگردد. دراینجا پرسشی مطرح میگردد که چرا قدرت های بزرگ علاقمند همکاری با "طالب" ها می باشند؟ دلایل مختلفی برای این مسأله تراشیده می شود. از جمله یکی هم، جنگ بمنظور بهره برداری از مواد معدنی ومخازن سرشار طبیعی در کشور ما می باشد. در شرایط و وضعیت موجود، همه قدرت های جهان، علاقمند امریادشده می باشند که درین مورد بگمان اغلب احتمالات متعددی را میتوان برشمرد. یکی ازاحتمالات اینچنینی، موجودیت مواد مهم معدنی درکشور ما می باشد. ۲۰ سال قبل، ایالات متحده با سازوبرگ نظامی تحت عنوان گویا "سرکوب تروریزم و مبارزه علیه بنیادگرایی" وارد اراضی کشور ما گردید. سیاستگذاران امریکایی چنین میپنداشتند که با شکست "طالب" ها قادر خواهند شد تا ثروت های معدنی کشور ما را تصاحب نمایند. اما جنگ و تداوم درگیری های مسلحانه، چنین استفاده وبهره برداری را برای آنها بیش ازپیش محدود ومحدود تر نمود. درواقعیت امر، ایالات متحده با اشتیاق فرا وان، درصدد همکاری با "طالب" ها بمنظور دستیابی بامریاد شده بود. نباید فراموش نمود که چین و روسیه نیز آرزومندی های مشابهی در طرز نگاه بکشور ما دارند.

بخاطر باید داشت که با کاهش کمک های ایالات متحده، کشور ما در ارتباط با مسایل مختلفی، به روسیه، چین، پاکستان و ایران، ضرورت خواهد داشت. کشورهای متذکره در تلاشند تا یک رابطه "بُرد - بُرد" با "طالب" ها ایجاد نمایند. این مسأله قابل یاددہانی پنداشته می شود که ایالات متحده بگونه رسمی ختم فرا خواندن نظامیان آنکشور از افغانستان را اعلام نمود. در همین حال "طالب" ها، انقره را در صورت تداوم موجودیت وحضور نظامیان ترکی در افغانستان هشدار دادند. بر بنیاد گزارشهای منابع خبری واطلاع رسانی، دولت افغانستان و "طالب" ها، موافقت شان را در مورد برگزاری جلسات گفتگوها در دوحه ابلاغ نمودند. طرف های شرکت کننده، مسایل مربوط به تشکیل دولت انتقالی، تبادل زندانیان وآتش بس را مورد بحث قراردادند. مذاکرات بتاريخ ۲۶ ماه سرطان سالروان آغاز گردیده وقبلن یادآور شده بودند که درختم نشست یادشده، اعلامیه مشترکی بنشر خواهد رسید، اما در مورد قانون اساسی ومسأله میانجی های بین المللی نیز به بحث وگفتگو خواهند پرداخت. "طالب" ها بررهایی ۷ هزارتن از زندانیان شان و حذف نام های رهبران آنها از فهرست سیاه سازمان ملل تأکید بعمل آوردند. اما بخاطر اعتماد سازی وتھیة نقشه راه بمنظور پیشبرد مذاکرات بحث صورت گرفت. باید اظهار نمود که اگر فرصت را از دست داده وتصمیمی در مورد اتخاذ نگردد، فردا دیر خواهد بود، چه، "طالب" ها همچنان با پیشروی های شان ادامه داده و مناطق و محلات زیادی را تحت نظارت شان قرار خواهند داد. "طالب" ها مخالف انتخابات بوده وخوهران برقراری آن نوع ساختارسیا سی می باشند که برآورده نمودن وتأمین خواستهای آنان را تسهیل نماید. قانون اسلامی جدید می خواهند، چون بعقیده آنها قانون اساسی موجود کشور باندازه کافی اسلامی نمی باشد. اما شرکت کننده ها بتاريخ ۲۷ ماه سرطان سالروان به خیرنگاران گفتند که جریان گفتگوهای پسین بد نبود. نماینده ای از جانب "طالب" همچنان اظهار نمود که آنها اصلن معتقد براه حل نظامی قضایای کشور نبوده وگفتگوها را نیز رهأ ننموده

اند، عده ای از آنها اظهارداشتند که بدنیا راه حل دوامدار قضایای کنونی کشوری باشند. مسأله مهم اینست که آیا پیشنهادها و خواست هایی که "طالب"ها روی میز مذاکرات می گذارند، مورد پذیرش دولت افغانستان است و یا نه و دولت تا کدام حدود حاضر است تا بخاطر امر صلح درکشور، بجانب مقابل امتیاز دهد؟ قرار بود تا مسایل زیادی از جمله رهایی زندانیان "طالب"ها، چگونگی امکان آتش بس در مذاکرات مورد بحث قرار داده شود. اما بعلاوه سابقه و زمینه جنگ درکشور و موجودیت سایر مسایل موجود، جو مذاکرات نیز خیلی سنگین بود. مسأله ای که عمدتاً شرک کننده ها انتظار آنرا داشتند، این بود که کم از کم، مسیر روشن و واضح گردد تا مراحل بعدی مذاکرات و گفتگوها فراگیرتر شده و سطح مذاکرات نیز ارتقا یابد، یعنی اینکه نماینده های بین المللی و رهبران هر دو جانب شرکت کننده مذاکرات در گفتگوهای مورد نظر حضور یابند. اما در وضع حاضر، بیشتر به عملکردهای میدانی جوانب متخاصم تکیه می گردد که وضعیت اینچنینی، اسباب نگرانی شهروندان کشور را بیار آورده است.

آیا می توان به بهتر شدن اوضاع درکشور عزیز امیدوار بود؟

درمورد، این نکته قابل یاددهانی پنداشته می شود که در صورت عکس مطلب، امکان پیآمدهای منفی برای بیشترین کشورهای منطقه نیز متصور می باشد. اقدامات فعال و همه جانبه ای بمنظور محلی سازی درگیریهای موجود و تحدید تهدیدات احتمالی در حال انجام بوده و در شرف تکوین می باشد. در حالی که همه کشورهای همجوار به تحکیم مرزهای شان با افغانستان می پردازند، اما در عین حال، مذاکرات و گفتگوهای دوحه وارد فاز جدیدی گردید. اشرف غنی، روابط و مناسبات با پاکستان را بدتر نموده، جانب پکن در امر مبارزه با ترور ریزم در کنار کابل است و مسکو به واشنگتن امکان بهره برداری و استفاده از پایگاههای آن کشور در آسیای میانه را پیشنهاد می نماید.

قابل یاددهانی پنداشته می شود که در امتداد هفته پسین، "طالب"ها بگونه همه جانبه ایی بر مناطق و محلات بود و باش شهروندان هزاره و شیعه کشور در ولایت های غزنی، دایکندی و پامیان، حملات شان را سازماندهی نمودند. حملات بر علیه شهروندان شیعه کشور از روزهای پایانی بهار سال روان آغاز گردید. در امتداد ماه ثور در غرب کابل، حملات انتحاری در مرکز آموزشی دختران، سبب هلاکت بیشتر از ۹۰ تن گردید. جنگجویان مسلح، بس افراد ملکی را توسط مواد انفجاری مورد حمله قرار دادند. یکماه پس از آن، در ولایت بغلان نیز با اعمال دهشت افگانه ای مبادرت ورزیدند. انجام حملات خونین بر شهروندان هزاره کشور و علیه سایر اقلیت های مذهبی، موجی از اعتراضات داخلی و خارجی را برانگیخت. مدتی پس از آن، ارگ اعلام نمود که والی های جدیدی برای ولایت های اقلیت های مذهبی دایکندی و پامیان گماشته است. مقرری های یاد شده پس از شور و بحث و مشوره های رئیس جمهور غنی با محمد سرور دانش معاون ریاست جمهوری و محمد محقق، اتخاذ گردید. خودی ها اظهار نمودند که تقرری های جدید برای نخبه های شهروندان هزاره کشور که از سیاست های غنی ناراضند، بمثابة قرص مسکن پنداشته می شود.

همچنان قابل تذکر پنداشته می شود که در امتداد ماه سرطان سال روان، مذاکرات و گفتگوهای میان افغانی آغاز گردید. ناظران چنین پنداشتند کاین فقط از سرگیری مذاکرات نبوده، بلکه روند صلح وارد مرحله جدیدی خواهد گردید. اما با وجود آنکه شرکت کننده ها از سطوح بلندی در مذاکرات حضور بهم رسانیده بودند و با وجود آنکه برنامه یاد شده توسط حامیان بین المللی جمهوری اسلامی افغانستان سازماندهی گردیده بود، اما توسط شخص اشرف غنی بعقب انداخته شد. خودی ها چنین می پندارند که موضعگیری عبدالله در مذاکرات بگفته برخی ها، اعتبار سیاسی نامبرده را ارتقا داد. شاید همین دلیل بود که در نوع خود، عواملی را در مورد بیانیة جنجالی عبدالله قبل از سفر به دوحه برانگیخت. عبدالله از واقعیت محنتن شدن وضعیت و تعمیق بحران سیاسی درکشور سخن گفت که بویژه پس از انتخابات جنجالی پسین ریاست جمهوری درکشور بوجود آمد. بخاطر داریم که هر دو کاندید انتخابات ریاست جمهوری یعنی هم غنی و هم عبدالله، اضافه از شش ماه موفق به توافق و حصول تفاهم در مورد تشکیل حکومت نگردیده و ناظر اجرای مراسم دوگانه تحلیف برای مقام واحد ریاست جمهوری کشور بودیم. اما در نتیجه مداخله واشنگتن و تقسیم قدرت، غایلة انتخاباتی فروکش نموده و در نهایت امر، غنی بمثابة رئیس جمهور کشور اعلام گردید. اما عبدالله غنی را مسؤل ایجاد تفرقه میان نخبگان سیاسی کشور پنداشته و اظهار نمود که خودخواهی های برخی از سیاستمداران سبب ایجاد بحران سیاسی درکشور شده و بگونه ای از جمله دلایل تضعیف روحیه در صفوف قوت های امنیتی کشور پنداشته می شود.

اما عبدالله توضیح نمود که در شرایط و وضعیت کنونی در صدد انتقام گیری نباید بود، نامبرده ادامه داده افزود بایست در مورد معاونت و کمک به قوت های امنیتی کشور اندیشید. اکنون زمان تسویه حساب و محاسبه نمی باشد. نامبرده همچنان وضاحت بخشید که شرایط و وضعیت کنونی و حاضر، زمان انتقام گیری نمی باشد. اما در مورد گفتگوهای میان افغانی باید افزود که قبل از آغاز مذاکرات، عبدالله و غنی برادر در باره مسایل مورد بحث باهم تبادل نظر نمودند. عبدالله تأکید ورزید که معضل موجود کشور، اصلن راه حل نظامی نداشته و از طریق مسلحانه نمی توان به هدف مورد نظر نایل گردید. دستیابی به صلح و تأمین امنیت سراسری در کشور، انعطاف پذیری هر دو جناح را می طلبد. ملاً برادر به نمایندگی از "طالب" ها اظهار نمود که سعی می ورزد تا مذاکرات بگونه ثمر بخش و با نتایج قابل قبول برای همه به پایان رسیده و بمنظور ایجاد و پایه گذاری سیستم مرکزی مستقل اسلامی، از خودخواهی ها و منافع منحصر بفرد و شخصی باید منصرف گردیده و باید اعتماد متقابل میان طرف ها ایجاد گردد.

منابع مطلع گزارش کرده اند اینکه چه مسایل و موضوعاتی در مذاکرات پسین در دوحه مورد بحث قرار گرفت، تا کنون خبری بنشر نرسیده است. قرار معلوم، نشست های یاد شده بدون حصول نتیجه مشخصی خاتمه پذیرفت.

خبرنگاران و کارشناسان امور یاد آور شدند، قادرند تا حدس بزنند که مذاکره کننده ها عقب درهای بسته در مورد آتش بس، حکومت انتقالی و رهایی زندانیان "طالب" ها، بحث و گفتگو نمودند. مسأله "طالب" های زندانی، یکروز پس از آغاز مذاکرات دوحه مطرح گردید. نماینده "طالب" ها اعلام نمود که آنها در صورت رهایی ۷ هزارتن از زندانیان آنها و حذف اسمای رهبران شان از فهرست تحریم های سازمان ملل، در امتداد سه ماه آتش بس را مراعات خواهند نمود. بخاطر داریم که رهایی تعداد ۵ هزارتن از زندانیان "طالب" ها شرط آغاز مذاکرات و گفتگوهای پسین میان افغانی محسوب می گردید که در نتیجه رهایی زندانیان یاد شده، وضعیت امنیتی کشور بیش از پیش وخیم تر گردیده و خشونت ها نیز بگونه بی پیشینه ای افزایش یافت. ارگ بگونه مکرر اعلام نمود که زندانیان قبلن رهأ شده، مجدداً وارد میدان درگیری های مسلحانه گردیدند. در نتیجه مذاکرات و گفتگوهای دو روزه دوحه، طرف های شرکت کننده به نشر اعلامیه مشترک نیز همت گماشته، اما در آن از ذکر مشخص هیچ مسأله ای یاد آوری بعمل نیامد. در مذاکرات یاد شده اما باین نتیجه نایل گردیدند تا به فعالیت های صلح آمیز تحرک بیشتر بخشیده و درباره مسایل مورد بحث بزبان مشترک دست یافته، از کشتار شهروندان ملکی جلوگیری بعمل آورده، معاونت های بشردوستانه را تنظیم نموده و مذاکرات هم در سطح بالا ادامه یابد. اما در کنار همه ی این موارد، به تنش زدایی، توقف خشونت و مسأله آتش بس، هیچگونه اشاره ای نشده است.

در مورد تاکتیک های جنگی "طالب" ها و تبانی با مقامات دولتی کشور باید یاد آور شد که خودی های نزدیک با پروسه مذاکرات و گفتگوهای یاد شده متیقن اند که "طالب" ها برنامه دارند تا مناطق و محلات تحت تصرف و تسلط شان و بویژه مناطق مرزی کشور را همچنان تحت نظارت داشته باشند. عده ای هم چنین می پندارند که اگر توافقی در مورد استقرار آتش بس انجام پذیرد که در نتیجه آن طرف های درگیر ناگزیر با اجتناب از حمله بر یکدیگر گردند. این باین مفهوم تلقی می گردد که مناطق و محلات تحت تسلط "طالب" ها، از جمله مناطق مرزی و گمرک های موجود در آن، همچنان تحت سیطره آنها قرار داده شود که در چنین وضعیتی "طالب" ها در جریان مذاکرات پیشرو، از اهرم های فشار در قبال دولت برخوردار خواهند گردید، اما بعید بنظر می رسد که کابل با چنین وضعیتی سرسازگاری داشته باشد.

این امکان نیز متصور می باشد که موفقیت های نظامی "طالب" ها، از جمله در شمال کشور، غنی را ناگزیر به انعطاف در موضعگیری اش نموده و با آنها به سازش هایی تن دهد. تاکنون نامبرده بگونه قطعی اظهار نموده که قوت های مسلح کشور از توانایی مقابله با "طالب" ها برخوردارند، اما بسیاری ها چنین می پندارند که با خروج زود هنگام امریکایی ها از افغانستان و ترک بی سروصدا پایگاه بگرام، در نوع خود بمثابة آب سردی بود که بر غنی ریختند.

اما نه تنها کارشناسان، بلکه بسیاری از سیاسیون نیز از این واقعیت چشم پوشی نمی نمایند که قوت های دولتی و نماینده های قدرت، اصلن آرزومندی و اراده مواجه شدن با "طالب" ها را ندارند. بر بنیاد اظهارات بسیاری از والی ها و فرماندهان نظامی و بویژه قرار ادعا های برخی از سیاسیون کشور، بسیاری از مناطق

ومحلات، اصلن بدون مقاومت نظامیان دولتی و یا در نتیجه سازش ها و جورآمدهایی بجانب مقابل تحویل داده شده است. بگونه مثال، والی یکی از جمله ولایت های کشور اظهار نمود که از جانب کابل توسط مخايره به مسؤلان دولتی هدايت داده می شود تا بدون درگیری مسلحانه و بدون مقاومتی، محل و محلات موردنظر را به "طالب" ها تسليم نمایند. دربرخی پوسته های رهأ شده توسط نظامیان دولتی، "طالب" پس از چندین روز وارد آنجا شده اند. عده ای هم چنین اظهارنظری نمایند که اگر چنین وضعیتی، شکست بشمار می آید، به یقین که وضعیت اینچنینی، درنوع خود، شکست سیاسی محسوب می گردد، نه شکست نظامی. نباید فراموش خاطرما شود که تبانی احتمالی مقام های دولتی بگونه انفرادی با "طالب" ها، در نوع خود، اساس و بنیاد تنش در مناسبات و روابط امرالله صالح معاون نخست ریاست جمهوری با مجلس نمایندگان کشور را تشکیل می دهد. صالح، شخص امیرشاه نایب زاده نماینده ولایت بادغیس در مجلس نمایندگان را بر بنیاد اظهارات عده ای، متهم به تبانی با "طالب" ها نمود.

دراینجا پرسشی مطرح می گردد کآیا درصفحات شمال کشور به جمعآوری نیرو می پردازند؟ درزمینه بایست متذکرگردید که درامتداد زمان یادشده، دردرگیری های مسلحانه درکشور اصلن کاهش بملأ حظه نمی رسد. بربنیاد اظهارات سخنگوی وزارت دفاع ملی، در بیشتر از ۲۰ ولایت درگیری های مسلحانه همچنان ادامه داشته ودرعین زمان بتعداد ۹ شهر کشورنیزتحت تهدید های شدید امنیتی قراردارند. منابعی، از درگیری های مسلحانه میان نظامیان دولتی و "طالب" ها درولایت کاپیسا واقع در یکصد کیلومتری شمال کابل خبر می دهند.

شمارش مناطق تحت تصرف "طالب" ها که به نیروهای دولتی تعلق گرفته ویا برعکس، اندکی دشواربنظر می رسد، اما اوضاع وچگونگی وضعیت، روزتاروزتغییرنموده و متحول می گردد. بربنیاد اطلاعات وزارت دفاع ملی کشور، درامتداد درگیری های مسلحانه چهار روزه، بتعداد ۲۴ محل، ازجمله درولایت غزنی، تحت حاکمیت دولت قرارگرفته است. اما برخی از رسانه ها ازحاکمیت "طالب" ها بربخش هایی ازکشور، ازجمله درولایت غزنی نیز خبر می دهند.

قابل یاددهانی پنداشته می شود که در مورد راها و وسایل چگونگی تأمین نظارت بر ولایت های کشور، اختلافات ضد و نقیض گویی هایی آغاز خواهد شد. بدینترتیب در وزارت دفاع ملی کشور اعلام می گردد که تصرف حتا مراکز اداری ولایت ها را نمی توان بمتابه تسلط مخالفان مسلح پرسایر مناطق ومحلات کشور پنداشت.

یکشنبه ۳ ماه اسد سال ۱۴۰۰ خورشیدی